

VÆRINGERNE I MIKLAGARD.

(1827.)

I.

P. Jensen.

Andante.

Romance.

♩ Elisif.

1. Vil
2. Jeg

sempre piano.

Du vel bæ-re den-ne Dragt, som Thora Hjortur ei-ed? At væl-ge den til
ter ei bæ-re det-te Skrud, det vil mig ik-ke smyk-ke. End le-ver hun, Din

Høi-tidspragt hun i sin Ungdom plei-ed. Om dis-se Sømne tidt hun foer med
un-ge Brud, Du raa-der hendes Lyk-ke. Iim har paa Dig det før-ste Krav; men

si - ne hvi - de Hæn - der. Nu hvi - ler hun i sor - ten Jord - en an - den El - skov
kan Du Dig be - kla - ge - send hen - de at - ter til sin Grav! Hun kom - mer et til -

bræn - - der. Nu hvi - ler hun i sor - ten Jord - en an - den El - skov
ba - - ge. Send hen - de at - ter til sin Grav! Hun kom - mer et til -

bræn - der.
ba - ge. A. Oehlenschläger.

Romance.

Un poco Andante.

C. E. F. Weyse.

Maria.

1. En Ro - - - se stan - der i Him - - - lens
2. Saa kom kun, Ol - - ding, og før mig
3. Far - vel, min Ha - - rald, o elsk - - - te

Lund, den blom - - - strer Af - ten og Mor - - -
bort! Jeg Ung - dom - mens Kred - se for - la - - -
Helt! Her seer Du ei at - ter Din Pi - - -

gen; de Li - lier paa Nat - - - tens mær - - - ke
der; en Bei - - - ler ei - - - ed mit Hjer - - - te
ge; men Sor - - - gens Ti - - mer for - - svin - - - de

Grund, af Hjer - - - tet blin - ke de Sor - - -
kort, lad læn - ge mig kal - de Dig Fa - - -
snelt, og e - vigt er Glæ - der - nes Ri - - -

gen. De sjun - - - ge: trøst Dlg, o sva - - - ge
 der! Og naar jeg tryk - - ker Dit Øi - - - e
 ge. Som En - - - gel his - - set Du hos Din

Mø! For sødt at le - - ve, Du kun skal
 til, min hel - li - ge Nav - ne mig vog - - te
 Gud om - - fav - ner Ma - ri - a med samt Din

dæ. Da Sner - - - tens Torn vil ei saa - - -
 vil og mig til sin Dat - - ter ud - kaa - - -
 Brud. Da løn - - - nes Kjær - - lig - - heds Taa - - -

re.
 re.
 re. A. Oehlenschläger.